

Sygn. akt VII Ka 336/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant sekr. sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2015r.

sprawy S. I.

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust 1,4,5 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 20 lutego 2015 r. sygn. akt IX W 5085/14

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 40 (czterdzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 336/15

UZASADNIENIE

S. I. został obwiniony o to, że w dniu w dniu 3 listopada 2014r. o godz. 10:40 w O. na rondzie (...) kierując samochodem m-ki H. o nr rej (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu dla kierującej samochodem m-ki S. o nr rej (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1, 4, 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 r. w sprawie IX W 5085/14

obwinionego S. I. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 86 § 1 kw skazał obwinionego S. I. na karę 400 (czterysta) złotych grzywny;

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca obwinionego o zarzucił mu:

obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- naruszenie art. 22 ust. 1 4 i 5 i ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez jego zastosowanie wobec obwinionego S. I. polegające na przyjęciu, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa obwinionej, podczas gdy to obwiniona nie korzystając z pierwszeństwa, przejazdu, skręcając w lewo zmieniała kierunek ruchu;

- naruszenie art. 86 § 1 kw poprzez jego zastosowanie i uznanie, że obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, pomimo że poruszał się zgodnie z obowiązującymi przepisami;

oraz obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia tj.:

- naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i uznanie, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności;

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie może być podzielona.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, czemu dał wyraz w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Przedstawiony w nich tok rozumowania jest zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i w żadnym wypadku nie wykracza poza granice przyznanej Sądowi swobody. Stąd też odnosząc się w pierwszym rzędzie do podnoszonych zarzutów obrazu przepisów art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, że są one chybione i dowolne. Takim samym są formułowane w dalszej kolejności zarzuty dotyczące obrazu prawa materialnego. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący jedynie polemizują z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, faktycznie nie wykazując jakich to uchybień w zakresie logicznego rozumowania, prowadzących do błędnych wniosków w zakresie stanu faktycznego dopuścił się Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie obwinionego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłyby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować podstawowe elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Przede wszystkim podkreślić należy, że przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego była ocena zachowania obwinionego w związku z postawionym mu zarzutem dotyczącym zderzenia z samochodem marki S.. Tym samym analiza sposobu poruszania się kierującej tym ostatnim pojazdem związana z wjazdem na skrzyżowanie o ruchu okrężnym sama przez się nie może spowodować uwolnienia S. I. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W tym zakresie zwrócić uwagę należy na to, że M. B. także została prawomocnie ukarana za czyn z art.86§1 kw związany tak z wjazdem na rondo jak i spowodowaniem kolizji obu pojazdów.

W ocenie Sądu Okręgowego zachowanie kierującego pojazdem marki H. na przedmiotowym rondzie nie może być uznane za prawidłowe. Tym samym Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, że S. I. naruszył dyspozycje art.22 ustawy prawo o ruchu drogowym. **To, że M. B. poruszała się po niewłaściwym pasie na rondzie nie zwalniało bowiem obwinionego tak od zachowania szczególnej ostrożności związanej ze zmianą przez niego pasa ruchu jak i obowiązku ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi marki S., który znajdował się na prawym pasie.** Ponadto podkreślić należy, że nie sposób przyjąć, że obwiniony nie zmieniał pasa ruchu. Obwiniony przecież poruszał się na rondzie „wewnętrznym” pasem jezdni i skoro zamierzał zjechać z ronda w kierunku ulicy (...), to bez wątpliwości zmieniał pas ruchu i w konsekwencji winien stosować się do regulacji wynikającej z powołanego wcześniej przepisu. Chybiony jest również argument co do tego, że przedmiotowe rondo jest z założenia skrzyżowaniem bezkolizyjnym. Niestety w tym miejscu dochodzi do bardzo wielu kolizji i tym samym jedynie w sferze życzeń pozostaje postulat aby wszyscy uczestnicy ruchu nie tylko na tym rondzie stosowali się do zasad wynikających z „kodeksu drogowego”.

Także odwołanie się do orzecznictwa Sądu Najwyższego nie może spowodować uznania, że zaskarżony wyrok nie jest prawidłowy. Oczywiście jest, że autorytet Sądu Najwyższego ma wpływ na orzecznictwo sądów powszechnych, jednakże dane orzeczenie wiąże jedynie w konkretnej sprawie. Tym samym Sąd I instancji był uprawniony do dokonywania samodzielnych ustaleń i przyjmowania własnych ocen danego zdarzenia a Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby taką analizę zakwestionować. W żaden sposób nie można zatem podzielić stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu apelacji co do tego, że obwiniony „nie miał obowiązku upewnienia się czy nie zajechał drogi nieprawidłowo jadącej obwinionej, chyba że mógł tą nieprawidłowość przewidzieć”-k.72. ***Okoliczności zdarzenia a także zamierzony przez obwinionego manewr wjazdu z ronda w ulicę (...) właśnie nakazywały zachowanie takiej szczególnej ostrożności, przy czym podkreślić należy, że właśnie praktyka jazdy na tym rondzie wskazuje właśnie na niejednokrotną konieczność radykalnego zwolnienia a nawet zatrzymania pojazdu w sytuacji nie respektowania przez wszystkich uczestników ruchu jego zasad.***

Wreszcie z mocą podkreślić należy, że jazda po rondzie a zatem w lewo po łuku przez M. B. w żaden sposób nie może być uznana za skręt w lewo związany ze zmianą pasa ruchu albowiem wymieniona znajdując się już na rondzie w chwili zdarzenia-kolizji nie zmieniała pasa ruchu i w istocie jechała po swoim (niewłaściwym) pasie na wprost w kierunku ulicy (...).

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymano go w mocy-art.437 § 1 kpk, art. 438 pkt.1-3kpk w zw. z art.109§1 kpw.

Na podstawie art.118-119 kpw w zw. z art.3ust.1, art.8 i art.21pkt.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądono od obwinionego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję.